

ZVRÁCENÉ

příběhy

DARKROMANCE
QUEEN

Zvrácené příběhy
© DARKROMANCEQUEEN

Varování

Tento román není vhodný pro citlivé povahy.

Obsahuje: Zvrácené pasáže, drsné erotické scény, znásilnění,

vraždy, pikantní detaily a jiné.

Věkové doporučení: 21+

*Věnováno všem, kteří milují spojení bolestné touhy
s temnotou skrytou hluboko v nás.*

České Budějovice, 2024

Nakladatelství DarkKing

© DarkKing, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství DarkKing.

V. Volfa 1301/15, 37005 České Budějovice.

Instagram: DarkKing-nakladatelstvi

Email: DarkKing-nakladatelstvi.cz

Jako celkově 1 elektronickou publikaci v edici
DarkKing.

Obálka – návrh a zpracování - © Michala Mynářová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována ani kopírována bez písemného souhlasu nakladatele či autora.

ISBN 978-80-909398-1-3

ISBN 978-80-909398-2-0

ISBN 978-80-909398-3-7

Zvrácené příběhy

Osudový pohřeb.

„Dál říkáš, že jsem psycho. Mám to ve své hlavě. Dávej pozor, co jsi řekl.“

Psycho od Aviva.

Seděla jsem v letadle a snažila se moc neopírat o opěradlo, abych se ho nedotýkala čerstvě potetovanými zády. Nechala jsem si jen malý nápis přímo uprostřed zad, protože vystihoval heslo, kterým jsem se řídila celý život, a navíc ten nápis zdobil doma můj jediný oblíbený obraz.

„Štěstí je jen iluze, když...“ Bohužel onen neznámý umělec větu nedokončil, ale to mi vůbec nevadilo. Líbilo se mi, co z té myšlenky vycházelo.

Dívala jsem se z okénka na mraky a přemýšlela, jestli byl tento krok dobrý nápad. Možná si říkáte, že jsem zamířila na nějakou oddychovou

dovolenou, ale zklamání vás. Vydala jsem se na pohřeb otce, kterého jsem převážnou část života neviděla. Když mne má nevlastní matka Doven kontaktovala a oznámila mi tu smutnou zprávu, seděla jsem zrovna v tetovacím studiu. Tatér si zatím chystal dvě barvy, kterými jsem si přála napsat vytetovat, a já jsem celá zaskočená souhlasila, že přijedu dát otci sbohem. Jak ironické, naše poslední setkání bylo plné zlosti a křiku. Dnes bude smířlivě tiché.

Zavřela jsem oči a rozhodla se, že ty poslední dvě hodiny do *Luisvilu* prospím. Co jsem věděla od mámy, otec se živil jako obchodník a hodně investoval do různých akcí. Jeho nová žena Doven, úspěšná realitní makléřka, společně s jejím synem Gerym z předchozího manželství, nás s mámou v otcově životě dokonale nahradili. Přišlo mi, že jsem zavřela oči jen na malý okamžik, ale hlas pilota oznamoval přilet do *Luisvilu*. Tohle malé městečko jsem si musela před odjezdem dokonce vygooglit, abych si připomněla, kde se nachází. Po přistání a signálu jsem se odpoutala a vyndala si věci z úložného prostoru.

Nacpala jsem se neohroženě mezi ostatní cestující tlačící se k východu.

Jen co jsem vešla do vstupní haly, postávala tam Doven s mým černým kufrem na kolečkách a mávala mi na přivítanou. Rádoby přátelská však neukryla bolest zračící se jí ve tváři, která byla tak velká, až jsem ty syrové emoce skoro záviděla. Zнала mého otce velmi dobře, nedivila jsem se, že ji jeho smrt zasáhla. Bohužel, to samé se nedalo prohlásit o mně. Je zvláštní, jak moc nás ovlivňuje něčí nepřítomnost a přítomnost ve vztahu k druhému člověku. Máma zemřela tři roky zpátky a já po její smrti probřečela několik měsíců, než jsem se dokázala uklidnit a přijmout fakt, že už mezi námi není. Díky této ztrátě jsem bohužel ještě více otupěla.

„Carisel, slyšíš mě?“ mluvila na mě, nejspíš opakovaně Doven – dožadovala se nějaké reakce. Podívala jsem se na ni a pozvedla omluvně obočí. „Promiň, Doven. Neposlouchala jsem tě,“

přiznala jsem zahanbeně. Ona jen mávla rukou, jako že o nic nejde a zopakovala mi potřebné informace týkající se pohřbu.

Vyrazily jsme na něj rovnou z letiště, protože jsme se dostaly do skluzu díky zpoždění letadla. Ještě že jsem z domu jela oblečená v černých šatech a lehoučkém svetříku stejné barvy. Byl červen a v tuto dobu sužovala Luisvil neskutečná horka. Snad budeme mít celou záležitost brzy za sebou, abych se co nejdříve vrátila.

Na pohřeb se sjela spousta pro mě neznámých tváří, takže se ode mne Doven hned po příjezdu na parkoviště musela oddělit a přijímat kondolence. Ovšem ještě, než odešla, dala mi držet do ruky dvě kytice. Já se poté vydala sama do smuteční síně, kde se obřad konal. Díky bohu měla Doven nějakou soudnost a nenechala svého manžela vystavit, pomyslela jsem si vděčně. Děsilo mě, že bych mu musela pohlédnout do tváře a utvrdit se ve skutečnosti, jak moc se mi odcizil.

Usadila jsem se na lavici a nervózně si skousla ret, když za mnou přišla Doven a kněz

započal svůj proslov. Zírala jsem na černou honosně zdobenou rakev. Ani v té chvíli jsem se nedokázala přinutit ke smutku. Jako bych se vloudila na cizí pohřeb a předstírala blízkého člena rodiny, jenže ve skutečnosti jsem byla zapomenuté dítě, které dospělo v třicetiletou ženu téměř bez emocí.

„Gery tady ještě není,“ špitla mi uctivě tiše Doven. Přikývla jsem a chvíli mi trvalo, než jsem jeho jméno správně zařadila. Byl tehdy hodně malý a mně došlo, že nyní dorostl do pětadvaceti let. Kdysi jsem mu záviděla, že může trávit s mým otcem každý den a mít v něm oporu, kterou jsem já nepoznala. V tu chvíli jsem pocítila zlost za ztracené roky. Už je nikdy nedoženeme. Sevřela jsem ruce v pěsti a opřela se zády nevědomky o opěradlo lavice. „Do hajzlu!“ zaklela jsem v bolesti nahlas a odklonila se od hrubého dřeva. Celá síň utichla, přičemž ke mně všichni upírali své pohoršené pohledy. Co bych měla říct? *Jo, to jsem já, ta nechtěná zapomenutá dcera, kterou nikdo nezná?* Zvedla jsem omluv-

ně ruku vzhůru a kněz, jenž na chvíli přerušil svou řeč, začal znovu mluvit.

„Musím na vzduch,“ sdělila jsem Doven, co nejtíšeji, přičemž jsem se v příkrčení proplížila uličkou k velkým dřevěným vratům. Zabrala jsem za jedno jejich křídlo a protáhla se s námahou ven.

Jakmile se ozvalo bouchnutí zavírajících se vrat, úlevně jsem se o ně opřela zády. Se syknutím jsem se od nich zase odlepila a jala se hledat ve své chaotické kabelce ozdobnou krabičku na cigarety a zapalovač. Při prohrabávání se obsahem, jsem se záměrně vzdalovala od pohřební síně. Obcházela jsem budovu, abych si mohla nepozorovaně zakouřit. Jenže, ať jsem šátrala sebevíc, krabička jako by se z kabelky vypařila. Kousala jsem si nervózně rty, přemýšlejíc, jestli jsem vážně tak blbá a cigarety jsem někde vytrátila, když vtom mi došlo, že kouření přímo před odletem nebyl asi ten nejlepší nápad. Samozřejmě, že jsem je tam zapomněla. „Ksaku!“ zanařovala jsem a nakopla celá zdeptaná kámen u cesty, kde začínaly první náhrobky.

Opodál se ozvalo odkašlání.

No bezva, teď mě ještě někdo slyšel. Otočila jsem se, abych se dotyčnému omluvila, ale místo někoho z otcových známých nebo nějakého kněze, jsem spatřila mladého tmavovlasého muže v černém tílku a kalhotách, který tam pracoval s lopatou.

S přimhouřenými víčky si mě měřil pohledem a popotahoval ze své cigarety. Na hrobníka mi přišel mladý, navíc i nevhodně oblečený. *Neměl by mít na takovém místě nějakou slušnou košili a společenské kalhoty?* Zarazila jsem se pohledem na jeho hrudi, kde na mě křičel anglicky vytetovaný nápis – **Psycho!**

„Potřebujete něco?“ zeptal se jemně kořeněným hlasem.

Zaskočená tím, jak smyslně ten tón zněl jsem k němu mlčky popošla.

Zamračil se a zabodl se do mě téměř černýma očima, z nichž mi přejel mráz po těle. „Jste hluchá nebo němá?“ pokračoval drze nepřátelsky, čímž mě probral ze zamyšlení.

Našpulila jsem rty a přemýšlela, jak to tomu kreténovi vrátit, mezitím co si vychutnával svou cigaretu a dával mi jasně najevo, že ho zdržuji.

„Nerad bych nechal čekat stálý zákazník,“ předvedl mi svůj absolutně nevhodný černý humor.

V reakci na jeho prořízlou pusou mi začal tik v oku. Zatnula jsem zuby a dala průchod vzteku, který se ve mně za celou dobu nahromadil. Překonala jsem dva metry, jež nás od sebe dělily. Chňapla jsem po nedopalku, který držel mezi prsty, abych ho vyvedla z míry stejně jako on mě – jenže on byl rychlejší.

Uhnul se stranou, díky čemuž jsem se ocitla na kraji pečlivě vykopané díry. Opodál stál malý bagr, takže lopata byla nejspíš jen nouzové řešení, protože se stroj porouchal. Nohy se mi zvirtly a podjely na vlhkém okraji hlíny.

„Do hajzlu!“ vykřikla jsem, když jsem cítila, jak doslova ztrácím půdu pod nohama. Na poslední chvíli jsem se ale stačila zachytit jeho svalnatých paží a strhnout ho s sebou dolů. Celá od hlíny jsem se hrabala na všechny čtyři, za-

tímco jsem sotva popadala dech. Skopla jsem černé ušpiněné lodičky a bosa se snažila postavit na nohy.

„Co to, kurva, bylo?“ spustil na mě muž okamžitě s nepříčetným výrazem.

„Omlouvám se, jasný?“ vyhrkla jsem a konečně se zvedla, ale díky palčivé bolesti v místě čerstvého tetování jsem znovu shrbila hřbet jako zraněné zvíře. „Sakra!“ sykla jsem bolestně, přitom jsem se dotkla opatrně páteře, kde končil nápis. Jakmile jsem viděla slabý otisk krve na prstech, rozklepala jsem se. *Podělaný pohřeb! Neměla jsem sem vůbec jezdit! Co jsem si jako myslela? Že vstane otec z mrtvých a posmrtně se usmíříme?*

„Ukažte to!“ vytrhnul mě z přemítání mladý muž. Stál přímo u mě a nečekal na svolení. Než jsem stačila zareagovat, otočil si mě k sobě zády a rozepl mi po straně šatů zip, čímž se dostal k poraněnému místu.

Vyjekla jsem celá dopálená jeho drzým chováním. Chtěla jsem se ohlédnout a vlepit mu po-

řádnou facku, jenže muž mi obtočil jednu silnou ruku kolem pasu a znehybnil mě.

Chlad mi ovanul kůži. Se studem a hněvem jsem si přidržela horní část šatů, aby nesklouzly až na zem.

On se jemně dotkl konečky prstů místa těsně vedle mé páteře, kde jsem si odřela tetování, jež slabě krvácelo. Přešel s nimi odshora dolů.

V odpověď jsem zatajila dech a zachvěla se.

„Nic to není, budete v pohodě,“ oznámil mi už o něco klidněji. Zapnul mé šaty a odstoupil ode mne.

Zatnula jsem zuby a obrátila se na něj.

Muž se opřel o stěnu jámy a s upřeným pohledem na mě vytáhnul krabičku, ze které vylovil poslední cigaretu a zapálil si. „Měla jste tam někoho důležitýho?“ zeptal se nezávazně. Poté pozvedl obočí a popotáhl z cigarety, jako by mě schválně dráždil.

Ušklíbla jsem se na něj. Objala jsem si paže rukama. „Ne, jen tak oblézám cizí pohrby a bavím se skákáním do hrobů s hrobníky,“ vrátila jsem mu slovní palbu. Ovšem nakonec jsem si

uvědomila, že nejsem našťvaná na něj, ale na otce, který se vytratil do prázdna a jeho perfektní rodinu, která ho na rozdíl ode mě znala.

Sklopila jsem oči, popošla blíž a sklouzla na zem hned vedle muže. „Ne. V podstatě jsem toho člověka ani neznala,“ dodala jsem sklíčeně.

Začala jsem kouřit od smrti matky, kdy se moje proticigaretové já změnilo. Uvědomila jsem si, že život je moc krátký na to, abych si v něm něco odpírala. Máma byla věřící nekuřačka. Každou neděli chodila do kostela a posílala mému otci na dálku pozitivní myšlenky. Já jsem se cítila jako osamocené dítě hýčkájící si v sobě ukřivďení.

Nevšimla jsem si, že se ke mně muž o něco přiblížil, do chvíle, než promluvil: „Věřte mi, že některý lidi je lepší nepoznat.“ Pozvedl obočí a potáhl si z poloviční cigarety.

„Jsem Carisel...“ vypadlo ze mě, ani nevím proč. Možná proto, že se mi jevil jako první člověk, který mě po dlouhé době vůbec vnímal, a přitom jsem se nemusela obávat, že by mě doopravdy znal.

Přimhouřil oči a pousmál se. „Zajímavý jméno,“ zhodnotil.

Cítila jsem jeho ostrý pohled a znervózněla. „A tvé jméno je?“

„Moje jméno je blbý,“ zareagoval pohotově vtipně, ale zdálo se, že mě jen škádlil. „Kámoši mi říkají Ryson.“

„Hezké jméno. Těší mě,“ utrousila jsem a celá nespává se mu podívala do očí. „Co budeme dělat? Kabelka s mobilem mi vypadla nahoře...“

„Jo, já bych taky někomu rád zavolał, ale nemám ho u sebe, takže budeme muset počkat,“ oznámil mi s nezvyklým klidem.

Nakrčila jsem nos a přestala se snažit zachránit situaci, ale fakt, že jsem si nemohla ani zakouřit, mi poněkud cuchal nervy. Už jsem se nadechovala, že Rysona požádám, jestli by mi nedal pokouřit, jenže on mě předběhl.

„Zahrajeme si hru, Carisel?“ otázal se náhle důvěrně se záludným tónem v hlase prozrazujícím, že má něco za lubem.

Zpozorněla jsem. „Ehm, jakou hru?“ vykoktala jsem obezřetně. Doby bláznivých nápadů jsem měla dávno za sebou.

Koutky úst se mu povytáhly v úsměv. „Když uhádneš, na co myslím, dám ti zbytek cigára.“ Jako důkaz promnul cigaretu mezi prsty.

Neubránila jsem se pousmání. „Myslíš ten vajgl?“ podotkla jsem napůl pobaveně.

Zvedl ruce v obranném gestu dlaněmi vzhůru. „Jak chceš, další nemám a bůhví, jak dlouho takhle budeme ještě sedět...“

Uvědomila jsem si, že má pravdu a skočila mu impulsivně do řeči. „Fajn, беру!“ Těkala jsem očima mezi dohořívající cigaretou a jím.

Usmál se a odhalil své krásné bílé zuby.

Krucí! Pár let zpátky a za jiných okolností bych tuhle společnost vítala, bohužel jsem byla už o dost starší, a ještě díky tomu prošvihnu pohřeb.

„Dobře, takže na co myslím?“ zopakoval laškovně.

Na co by mohl myslet potetovaný týpek, který místo běžné práce kope hroby? Zamrkala

jsem očima a bez rozmýšlení ze sebe vypravila:
„Na sex!“

Zvedl překvapeně obočí a arogantně se na mě ušklíbl. „Lituju, kočko. Těsně vedle.“ S tím si potáhl z cigarety. Zdálo se, že mám jednoduše smůlu, jenže najednou se ke mně bez varování naklonil, zajel mi prsty do vlasů a přitáhl si mě k sobě. Přitiskl své rty na mé, přičemž mi vdechl do plic cigaretový kouř a já ho bezmyšlenkovitě přijala.

Vášnivě do sebe vtahoval mé rty a dotýkal se jazykem toho mého. Jeho drzý polibek jsem bohužel opětovala. Skousl můj spodní ret, dráždivě ho olízl po celé jeho šířce, přičemž ze mě vyloudil procítěné zavzdychání. Odtáhl se ode mne zrovna ve chvíli, kdy se nad námi ozvaly cizí hlasy.

Jako opařená jsem držela v ruce zbyteček cigarety, jež mi během polibku předal a upustila ji na zem, jakmile jsem uslyšela Doven. Podívala jsem se vzhůru a zvedla se ze země. Ryson již také stál a tvářil se jako by o nic nešlo.

„Pane bože, co tam dole děláte?“ křičela na nás překvapená Doven, načež nám jiný pracovník hřbitova sesunul do jámy žebřík a my jsme po něm vylezli nahoru.

Technicky vzato jsem tedy pohřeb svého otce nepropásla, poněvadž jsem spadla přímo do jeho připravovaného místa pro rakev. Zbytek obřadu proběhl v ponuré atmosféře a já se mohla s otcem v duchu rozloučit. „Sbohem a jestli dostaneš šanci na nový život, neposer to,“ směřovala jsem k němu své myšlenky při nichž jsem cítila, že mu jednou odpustím, ale jen natolik, abych dokázala jít dál.

Rozhlédla jsem se kolem po cizích lidech, kteří byli všichni mému otci nějakým způsobem blízcí a pochopila, že mu nejspíš nic nechybělo. Zadívala jsem se na Doven a uvědomila si, že se k nám Gery nejspíš ani nepřipojil, protože kromě mě vedle mé nevlastní matky nikdo jako podpora nestál. Pročesávala jsem očima okolí, když jsme se setkali pohledy s Rysonem, který mi pokýval s polovičním úsměvem na pozdrav, než se odebral pryč. *Drzoun jeden.* Ještě jsem nedokázala

vyhnat z hlavy to, jak se na mě vrhnul a už zmizel. Nepřekvapovalo mě, že se nezdržel déle. Měl na hřbitově jistě plno práce. Zůstat na pohřbu cizích lidí se stejně nehodilo.

Zavřela jsem oči, zatímco jsem si užívala klimatizaci v Dovenině autě. Bylo už po všem. Měla jsem v plánu přespat v jejich domě a další den se vrátit domů. Uzavřela jsem za sebou jednu důležitou životní kapitolu nazvanou: Dětská křivda.

Za půl hodiny jsme se přiblížily k honosnému venkovskému sídlu. Jako malé holce mi přišlo mnohem větší, ale staré vzpomínky věci i události rády zkreslují.

„Tak jsme tady!“ prohlásila štkavě Doven, jež za jízdy spotřebovala dvě balení kapesníků, které jsem jí podávala. Pravděpodobně jsem musela působit jako bezemoční podivínka, co neuroní ani slzu, ale člověk, který zde pro vás za života nebyl, nemohl vzbudit žádné hlubší pocity. Ne-

musela jsem se jí zpovídat a jak se zdálo, ona to ode mne ani nečekala. Fajn, nedokázala bych nic předstírat.

Vystoupily jsme z vozu a Doven mi pomohla vyndat kufr z auta. Na štěrkové cestě k domu mi kolečka skřípala tak hlasitě, že jsem čekala, kdy odpadnou. Uklidňovala jsem se myšlenkou na zítřejší odlet.

Vstoupily jsme dovnitř a já si nechala zavazadlo prozatím v chodbě. V domě jsem nic nepoznávala. Jeden by si řekl, že od desíti let si bude člověk alespoň malé střípky pamatovat, ale nic mi nebylo povědomé.

Doven si všimla mého zamyšlení. „Tento dům jsme s tvým otcem koupili teprve před dvěma lety,“ vysvětlila mi situaci. Nyní do sebe vše zapadalo. Nemusela jsem se stresovat s tím, že by mi tady otce něco připomínalo.

Doven mi nejprve ukázala můj pokoj v patře, kam jsem si uložila zavazadlo. Hned poté jsme se vrátily do přízemí, kde mne provedla obřím obývacím, a nakonec jsme skončily v menší kuchyni, v níž stál otočený zády k nám nějaký vy-

soký muž v černých teplákách a tílku stejné barvy. *Jestli byl tohle Gery, tak pořádně vyrostl.*

„Tady jsi, zlato! Kam jsi tak rychle zmizel?“ zeptala se Doven a rozpoutala ve mně ještě větší zmatení. *Zmizel? Což znamenalo, že byl také na pohřbu?* Tak vysokého muže bych si přece všimla? Vtom se na nás Gery otočil.

„Ahoj, máti,“ pozdravil ji přidržle a usmál se na mě. Evidentně se bavil tím, jakého blbce ze mě udělal, ale ve mně by se v tu chvíli krve nedořezal.

„Všechno v pořádku, Carisel?“ zeptala se mě Doven, těkající mezi námi zmateným pohledem.

„Netušila jsem, že Gery dělá v pohřebním ústavu,“ vykoktala jsem v šoku.

Doven pokývala souhlasně hlavou. „Naštěstí má práci na hřbitově jen jako přivýdělek. Motivovali jsme ho s Teodorem jiným směrem.“ Donutila se k náznaku úsměvu a začala připravovat cosi k jídlu. „Smuteční hostinu jsme vynechali, tvůj otec by nechtěl rozhazovat peníze,“ podotkla a dodala: „Je škoda, že zítra ráno odlétáš, Carisel. Mohli jsme se o něco lépe poznat.“

Sedla jsem si jako opařená na barovou židli ke kuchyňskému ostrůvku a snažila se soustředit na to, co mi má nevlastní matka povídala, zatímco jsem propalovala nenávistným pohledem Rysona, tedy vlastně Gerysona, nebo bych měla říct raději Geryho, jak ho nazývali jako malého kluka? Evidentně to jméno nesnášel a já zase neměla ráda cokoli, co mi připomínalo mého otce a jeho letitý nezájem. Ano, část trpkosti neodstranilo ani poslední sbohem.

Ryson mi oplácel pohled, jako by se nechumelilo a nezdálo se, že by se cítil špatně kvůli tomu, že mě v „otcově hrobě“ políbil. Možná mělo tetování na jeho hrudi daleko hlubší význam než nějaký mladistvý hec a vzdor, což o něm ledacos vypovídalo.

„Budu zítra pracovně mimo město. Bohužel se s tebou nestihnu rozloučit, Carisel. V kolik ti to letí?“ zajímala se Doven mezitím, co kuchtila.

„Odlétám v půl deváté ráno,“ odpověděla jsem v zamyšlení a pozorovala, jak dává přichystané jídlo zapéct do trouby.

„Škoda. Musím být již v sedm u jednoho klienta, ale Gery by tě mohl hodit na letiště.“ Otočila se na Rysona, který se tvářil po vyslovení začátku jeho jména jako sériový vrah. „Že ano, zlatě?“

Ryson pokrčil rameny na znamení, že je mu vše jedno, a beze slov přikývl. Alespoň jsem ho naštvála tím, že mi musí věnovat kousek ze svého drahocenného času. Tipovala jsem si, že v tu dobu měl v plánu něco docela jiného a výpomoc cizí nevlastní sestře ho pěkně otráвила.

Došla jsem se převléknout do pohodlného oblečení – teplákových kraťasů a tílka. Poté jsme si spolu dali pozdní oběd, co pro nás Doven přichystala. Těstoviny s krůtím vypadaly skvěle, ale měly jeden malý háček – maso. Přes deset let jsem se nedotkla ničeho živočišného původu a nechtěla jsem porušit své přesvědčení jen kvůli lidem, které po pohřbu už nikdy neuvidím, a tak jsem se v jídle trochu rýpala. Doven byla příliš pohlcená zármutkem, než aby si všimla, že mi jídlo nemizí z talíře. Sama si nandala malou por-

ci, kterou rychle snědla, rozloučila se se mnou a odebrala se do své ložnice.

Fajn. *Když už tady nemám hostitelku, mohla bych se zachovat jako nezdvořák?* Vyjím z jídla těstoviny a maso vyhodím nenápadně do koše. Tak zněl v hlavě můj plán, jenže jedna osoba seděla stále naproti mně a v tichosti si užívala mé trápení.

„Copak, Carisel, nechutnají ti máminy těstoviny?“ zeptal se pobaveně, jako by mě testoval. Zvedl se od stolu a vysypal svou porci jídla přímo přede mnou mezi odpadky.

Otevřela jsem překvapeně ústa. Tenhle kluk se s ničím nepáral. „Ne, jen mě přešla chuť ve tvé společnosti,“ procedila jsem našťavaně skrz zuby.

Ušklíbl se tomu. Nalil si z karafy do sklenky whisky. „Dáš si?“ zeptal se. Tušila jsem, že je to jen další z jeho zkoušek.

Usmála jsem se na něj až příliš mile, než aby to byl pravý úsměv. „Proč? Abys mě opil a mohl ze mě dělat hlupačku? Tohle by na mě platilo tak před deseti lety.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvrácené příběhy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.